Άγιος Άβιβος επίσκοπος Γεωργίας, Ιερομάρτυρας

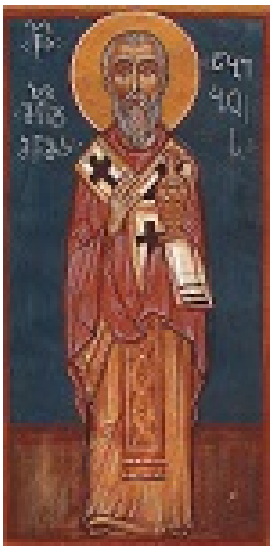

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: http://www.saint.gr/2985/saint.aspx για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 18/9/2018 9:30:00 μμ
Δημιουργία εγγράφου: 06/10/2026 02:45:05

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 29 Νοεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 18/9/2018 9:30:00 μμ

Βιογραφία

Η πυρολατρία

Στα μέσα του 6ου αιώνα μ.Χ. ο σάχης της Περσίας Χοσρόης Α’ (531 - 579 μ.Χ.), γιος και διάδοχος του Καβάλη Α’ (488 – 531 μ.Χ.), εισβάλλοντας στην Καχέτη, που βρισκόταν τότε σε εσωτερική αναστάτωση, κατέκτησε τις περιοχές Ράνι, Μοβακάν και Αλαζάν. Στη συνέχεια στράφηκε εναντίον της Κάρτλης, υποτάσσοντας και τη χώρα αυτή. Τη διοίκηση των επαρχιών την ανέθεσε σε σατράπες (Σατράπης (περσ. Χσαδράπ) λεγόταν ο διοικητής επαρχίας (σατραπείας) του αρχαίου περσικού κράτους). Στους κατοίκους επέβαλε φόρο υποτέλειας. Το χειρότερο όμως είναι ότι θέλησε να εξαφανίσει το χριστιανισμό και να επιβάλει το μαζδαϊσμό. Πρόσταξε, λοιπόν, να χτιστούν σ’ όλες τις πόλεις και τα χωριά πυρολατρικοί ναοί, στους οποίους στήθηκαν βωμοί με άσβεστη φωτιά. Πολλοί χριστιανοί, είτε αναγκασμένοι είτε παρασυρμένοι, αρνήθηκαν τον αληθινό Θεό και δέχτηκαν την περσική πλάνη.

Θείος ζήλος

Ναός πυρολατρικός χτίστηκε και στην πόλη Νεκρέσι, της οποίας επίσκοπος ήταν ο μακάριος Άβιβος, όπως είδαμε στο βίο του οσίου Ιωάννου Ζενταζνέλι. Ο καλός ποιμενάρχης δεν μπορούσε να ανεχθεί τη λατρεία των δαιμόνων στην ίδια του την έδρα. Οπλισμένος, λοιπόν, με θείο ζήλο, πήγε μια μέρα στο ναό, προχώρησε θαρρετά ως το θυσιαστήριο και, ρίχνοντας νερό πάνω στην φλόγα, την έσβησε.

Η γενναία πράξη του επισκόπου έκανε τους χριστιανούς να ενθουσιαστούν και τους πυρολάτρες να μουδιάσουν. Πολλοί Γεωργιανοί, που είχαν πλανηθεί, γύρισαν πάλι στην Εκκλησία του Χριστού.

Από την ημέρα εκείνη ο φιλόθεος ιεράρχης, με το σταυρό στο χέρι, άρχισε να οργώνει την επαρχία του. Περιοδεύοντας ακούραστα σε πόλεις και χωριά, κήρυσσε την αλήθεια, ξερίζωνε την πλάνη, έκανε θαυμαστά σημεία και έσβηνε τους πυρολατρικούς βωμούς. Όλοι οι βουνίσιοι κάτοικοι του Καυκάσου, που είχαν μεταστραφεί στο μαζδαϊσμό, ξανάγιναν χριστιανοί χάρη στα κηρύγματα και τα θαύματά του.

Σε μικρό χρονικό διάστημα ο άγιος επίσκοπος κατόρθωσε όχι μόνο το ποίμνιό του να στερεώσει στην ορθόδοξη πίστη, μα και πολλούς Πέρσες να οδηγήσει στο Χριστό. Αυτό όμως εξαγρίωσε τους κατακτητές.

Σύλληψη

Τον συνέλαβαν, τον μαστίγωσαν αλύπητα και τον έριξαν σε μια σκοτεινή φυλακή. Ύστερα έστειλαν αναφορά στο σατράπη, που έμενε στην πόλη Ρέχη, με την οποία τον ενημέρωσαν για όλα όσα έκανε εναντίον της θρησκείας τους ο άγιος.

Ο σατράπης έστειλε αμέσως στη Νεκρέσι οπλισμένους στρατιώτες με την εντολή να τον φέρουν δεμένο μπροστά του. Έτσι κι έκαναν. Ήρθαν, τον έδεσαν κι έφυγαν, αφήνοντας πίσω τους τους χριστιανούς να κλαίνε και να στενάζουν απαρηγόρητα.

Πηγαίνοντας προς τη Ρέχη, πέρασαν από το χωριό Ικάλτο της ορεινής Καχέτης. Εκεί τους πρόλαβε ένας απεσταλμένος του οσίου Συμεών του Θαυμαστορείτη (βλέπε 24 Μαΐου). Ο Όσιος Συμεών και ο επίσκοπος Άβιβος είχαν παλαιό πνευματικό σύνδεσμο και συχνά αλληλογραφούσαν. Τώρα ο χαρισματούχος Όσιος, γνωρίζοντας τη σύλληψη και προγνωρίζοντας το μαρτύριο του φίλου του, θέλησε να του συμπαρασταθεί. Έστελνε, λοιπόν, στον ιερομάρτυρα το ραβδί του, ως συμβολική ευλογία, κι ένα θερμό γράμμα, παρηγορητικό και ενθαρρυντικό. Διαβάζοντάς το ο μακάριος, ξέσπασε σε δάκρυα. Ουράνια δύναμη και ιερός ενθουσιασμός πλημμύρισαν την ψυχή του.

Φεύγοντας από το Ικάλτο ο άγιος αποχαιρέτησε κλαίγοντας τους κληρικούς του, που είχαν συναχθεί εκεί απ' όλα τα χωριά της περιοχής για να πάρουν την ευχή του, και τους νουθέτησε κατάλληλα, προτρέποντάς τους να μένουν πιστοί ως το θάνατο στην Ορθοδοξία και να ποιμαίνουν τα λογικά πρόβατα του Χριστού με αυτοθυσία.

Φτάνοντας στην πρωτεύουσα, τη Μτσχέτα, και αντικρίζοντας τον καθεδρικό της ναό, τον «Σβετιτσχόβελ», ένιωσε μιαν απέραντη ψυχική ευφροσύνη και αναφώνησε:

- Κοίτα, μητέρα μου Εκκλησία, το παιδί σου, που το οδηγούν δεμένο στο μαρτύριο!

Και πρόσθεσε μονολογώντας:

- Ετοιμάσου, Άβιβε, να δεχθείς το στεφάνι, που σου ετοιμάζει ο Χριστός, και προχώρα σταθερά στον αθλητικό σου δρόμο.

Στον άγιο Σίω

Στη Μτσχέτα ο άγιος παρακάλεσε τους στρατιώτες να τον οδηγήσουν ως την κοντινή μονή Μγβίμε, για να δει τον Όσιο Σίω (βλέπε 7 Μαΐου), που ζούσε τότε έγκλειστος σ' ένα σπήλαιο. Οι στρατιώτες, που είχαν εντυπωσιαστεί από την ακτινοβόλα αρετή του, σεβάστηκαν την επιθυμία του.

Σε λίγο οι δύο άγιοι συναντήθηκαν με χαρά και συγκίνηση. Μετά τον αδελφικό τους ασπασμό, άρχισαν να συζητούν πνευματικά. Τέλος, ο ιερός Άβιβος είπε:

- Προσευχήσου, πάτερ Σιώ, στο Θεό για το λαό μας, που τον καταπιέζουν οι άνομοι Πέρσες. Όσοι, μάλιστα, Γεωργιανοί είναι αστερέωτοι στην ορθή πίστη, σαγηνεύονται από την πυρολατρία. Μα και οι κατακτητές αναγκάζουν με κάθε τρόπο τους χριστιανούς να προσκυνούν την άλογη φωτιά. Όπως, λοιπόν, κάποτε οι άγιοι Τρεις Παίδες, ριγμένοι μέσα στο χαλδαϊκό καμίνι, εξουδετέρωσαν τη δύναμη της φωτιάς με την προσευχή τους, έτσι και τώρα εξουδετέρωσε, διάλυσε και αφάνισε με τη δική σου θεόδεκτη προσευχή τους δαιμονικούς λογισμούς και τις θεομίσητες πράξεις των διωκτών του χριστιανισμού.

- Γνωρίζω, τίμιε δέσποτα, αποκρίθηκε ο Σίω, ότι με ένθεο ζήλο και άγια τόλμη έσβησες τις φωτιές των περσικών βωμών. Εύχομαι να σε δυναμώσει ο Κύριος με τη χάρη Του, ώστε να σβήσεις κι εκείνη την αόρατη φωτιά, που θ' ανάψει ο διάβολος για να σε κάψει. Ως σοφός ιεράρχης, ξέρεις ότι «δια πολλών θλίψεων δει ημάς εισελθείν εις την βασιλείαν του Θεού». Μη φοβάσαι όμως! Η θλίψη που σε περιμένει, θα σου εξασφαλίσει το θείο έλεος και την ουράνια μακαριότητα. Ο Θεός βοηθός σου!

Οι δύο άγιοι αγκαλιάστηκαν και αποχαιρετήθηκαν με δάκρυα. Δεν θα ξανάβλεπαν ο ένας τον άλλο στην παρούσα ζωή.

Στο σατράπη

Από τη Μτσχέτα πήγαν κατευθείαν στη Ρέχη. Ο μακάριος Άβιβος παρουσιάστηκε δεμένος στο σατράπη, που είχε αποφασίσει να τον ανακρίνει δημόσια. Έτσι, είχε μαζέψει πολλούς επισκόπους, ιερείς, τοπάρχες και πλήθος λαού. Μπροστά σ' όλους αυτούς, λοιπόν, ρώτησε τον ιερομάρτυρα:

- Γιατί περιφρόνησες το σάχη μας Χοσρόη, το βασιλιά των βασιλιάδων; Και γιατί θανάτωσες τη θεότητά μας;

-Βασιλιά των βασιλιάδων δεν γνωρίζω άλλον από τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, αποκρίθηκε άφοβα ο επίσκοπος. Όσο για τη φωτιά, που τη λατρεύετε σαν θεότητα, την έσβησα για να διαλύσω τη δαιμονική σας πλάνη. Αφήστε αυτή την πλάνη και πιστέψτε στον μοναδικό και αληθινό Θεό, που δημιούργησε τα σύμπαντα. Στο νόμο Του είναι γραμμένο: «Εγώ ειμί Κύριος ο Θεός σου… Ουκ έσονταί σοι θεοί έτεροι…». «Κύριον τον Θεόν σου φοβηθήση και αυτώ μόνω λατρεύσεις».

- Εγώ σε ρώτησα γιατί θανάτωσες τη θεότητά μας, τον έκοψε ο σατράπης, κι εσύ μας λες να πιστέψουμε στον δικό σου Θεό;

- Θεότητα δεν θανάτωσα, απάντησε ο άγιος. Τη φωτιά μόνο έσβησα, που την έχετε στους ναούς σας και τη λατρεύετε. Μάθε πως η φωτιά δεν είναι θεός, αλλά δημιούργημα του Θεού και ένα από τα τέσσερα στοιχεία του θεόπλαστου κόσμου. Τ' άλλα τρία είναι η γη, το νερό και ο αέρας (Γη, νερό, αέρας και φωτιά είναι τα τέσσερα στοιχεία του κόσμου, σύμφωνα με τη διδασκαλία του πυθαγορικού φιλοσόφου του 5ου αι. π. Χ. Εμπεδοκλή του Ακραγαντίνου, την οποία υιοθετεί και ο Μέγας Βασίλειος βλ. Εξαήμερος Α' η'). Εσείς διατηρείτε τη φωτιά ρίχνοντάς της ξύλα, κι εγώ την έσβησα ρίχνοντάς της νερό. Πώς λοιπόν, είναι θεότητα, όταν μάλιστα υποτάσσεται στον άνθρωπο και τον εξυπηρετεί στις καθημερινές του ανάγκες; Απορώ με την ανοησία και την πνευματική σας τυφλότητα....

Το μαρτύριο

Τα προσβλητικά αυτά λόγια εξόργισαν το σατράπη. Διακόπτοντας την ανάκριση, πρόσταξε να μαστιγώσουν τον άγιο αλύπητα. Και όταν είδε με πόση καρτερία σήκωνε το βασανιστήριο, έδωσε εντολή να τον λιθοβολήσουν.

Η εντολή εκτελέστηκε αμέσως. Σε λίγο ο σεπτός ιεράρχης έλαβε το στεφάνι του μαρτυρίου σαν τον άγιο πρωτομάρτυρα Στέφανο.

Το ματωμένο σώμα του το έσυραν με σκοινιά έξω από την πόλη, για να το φάνε τα θηρία και τα αρπακτικά πουλιά. Το φρουρούσαν, πάντως, από μακριά, για να μην έρθουν οι χριστιανοί και το πάρουν.

Οι μέρες περνούσαν και το τίμιο λείψανο ούτε τα άγρια ζώα το άγγιζαν ούτε η φθορά. Σαν είδαν κι απόειδαν οι τύραννοι, το παράτησαν κι έφυγαν. Τότε οι αδελφοί της μονής Σαμτάβρο (=των Αρχόντων), που είχε ιδρυθεί από τον μακάριο Ισίδωρο, μαθητή και αυτόν του οσίου Ιωάννου Ζενταζνέλι, αφού πήραν κρυφά το μαρτυρικό σώμα, το κήδεψαν και το ενταφίασαν με τιμές μέσα στο καθολικό τους.

Η Εκκλησία της Γεωργίας σύντομα συναρίθμησε τον ιερομάρτυρα στη χορεία των αγίων και καθόρισε τον εορτασμό της μνήμης του στις 29 Νοεμβρίου, ημέρα της αθλήσεώς του.

Στα χρόνια του ηγεμόνα Στεφάνου (639 - 663 m.X.), το σεπτό σκήνωμα του αγίου Αβίβου ανακομίσθηκε με επισημότητα από τη μονή Σαμτάβρο στον καθεδρικό ναό της Μτσχέτα και τοποθετήθηκε κάτω από την αγία τράπεζα, όπου αναπαύεται μέχρι σήμερα.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Άγιος Άβιβος επίσκοπος Γεωργίας,
Ιερομάρτυρας

Σχετικές συνδέσεις

1. Όσιος Ιωάννης και οι μαθητές αυτού
2. Όσιος Συμεών ο Θαυμαστορείτης

Παραπομπές

1. Ορθόδοξη Πορεία